

יְדִקְרוּךְ וְתִמְתֵּק דְקִירְתֶּם, נוּ בִּאֲמַת

תִּינוּק בִּים

בְּתוֹךְ הַיָּם שׁוֹכֵן תִּינוּק גָּדוֹל שְׁאִינוּ שְׁלִי
 לְהוֹמוּאִים אֵין תִּינוּקוֹת. יֵשׁ מֶלֶח יָם
 הוֹמוּאִים עוֹשִׂים אֶהְבָּה בַּחֲשֵׁן;
 אִם יֵשׁ אֶהְבָּה. אִם לֹא אֶז עוֹשִׂים
 אֶהְבָּה בְּשִׁרְוֹתִים צְבוּרִיִּים אוּ בְּמָקוֹם אַחֵר
 רְחוֹק מִהָעֵין. רְחוֹק מִהֶלֶב הַנִּסְגָּר
 כְּמוֹ פֶּרֶחַ נוֹבֵל כְּמוֹ בֶּשֶׂר מֵאֲתָמוֹל כְּמוֹ זָבוּב.
 אֶת הַזָּבוּב אוֹכֵל דָּג עִם לֶשׁוֹן אֶרְכָּה
 הַדָּג הוּא הַתִּינוּק שְׂבוּכָה בִּים.
 הַדָּג בּוֹכָה חֲזָק. יֵשׁ לוֹ סוּנְאָר מִיָּחַד
 הוּא בּוֹדֵד, הוּא נִפְלֵט. הוֹמוּאִים אוֹהֲבִים
 מִיִּשְׁהוּ שִׁישְׁמֹר עֲלֵיהֶם כִּי אֵף אֶחָד לֹא.
 הַתִּינוּק שְׂבִיִּים בּוֹכָה אֵלֵי. הוּא קוֹרֵא לִי
 תֵּן לִי תֵּן לִי. וְאֲנִי נוֹתֵן לוֹ כִּי יֵשׁ לִי מָה
 הַתִּינוּק הוּא לֹא שְׁלִי וְלֹא דָּג. אֲנִי אֶבְחַר
 אֵיךְ אֶחְיֶה אֶת חַיֵּי. חַיִּים הֵם דָּבָר שְׂצָרִיךְ
 לְבַחֵר בּוֹ וְאֶנְחֲנוּ לוֹמְדִים אֶת זֶה לְאֵט
 וּבְכָאֵב גָּדוֹל שְׁאֵף אֶחָד לֹא מִבֵּין
 יוֹם אֶחָד יִשְׁמְרוּ עַל הַיָּם
 יוֹם אֶחָד יֵצֵא הַתִּינוּק מִן הַמַּיִם
 וַיִּתֵּן לִי כִי יִהְיֶה לוֹ מָה

האומנם

מעל לראשך נשבר אור ונופל על פני
ומעל אור עומד הארץ הרב

מתחתי מחטים. כלי מחטים
והארץ בוכה ואינו מחזיק אותי
ואני בוכה ואתה גם לא

אתה רק שר ובקול מוזר:
ידקרוך ותמתק דקירתם, נו באמת

שיר כניעה ללילה ארור

מי שמרים ידים בלילה
הלילה נכנס לו בבתי השחי ומדגדג
חסר רחמים הוא הלילה כמו אח גדול
הלילה הוא קרקוש בקיר הוא המפלצת הנאצית
הלילה מזריק מאחורי הבית אף אחד לא דואג לו הלילה הוא לבד
הלילה הוא מהפכה שלא קורית משיח שלא בא
הלילה הוא לבד
הוא חלדה – מגרשים אותו באור, מגרשים אותו באור
הוא מכרסם בשאריות של דברים חיים
של יונים מתות של ימים ארבעים ולילות
שקורים בהם דברים שלא צריכים לקרות